

РЕШЕНИЕ

№ 2241

гр. София, 05.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 01.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5477** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителният процесуален кодекс/ДОПК/ вр.чл.4 ал.1 от Закона за местните данъци и такси/ЗМДТ/.

Образувано е по жалба на „Авеста Трейд“ АД,[ЕИК],седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.1, представявано от А. К. – изпълнителен директор срещу РА № СФД23-РД77-8/06.02.2023г. на Е. К. началник отдел “Ревизии и събиране на вземанията“ - в качеството му на орган по приходите Н. Х. – С., на длъжност и „главен инспектор“ при дирекция „Общински приходи“ Столична община, потвърден с решение № СОА23-РД28-19/28.04.2023г. на кмета на Столична община с който по отношение на дружеството за установени задължения в размер на 79 060,76лв., в т.ч. ДНИ,ТБО и лихви в съответния размер за периода 01.01.2017г.-31.12.2021г.

Твърди се незаконосъобразност на оспорвания акт и се иска отмяната му. И по-конкретно:

Относно определените задължения за ДНИ и ТБО за недвижим имот – земя и обект в сграда с адрес – [населено място], [улица],

Относно ДНИ:

Твърди се,че с декларация по чл.17 ЗМДТ от 21.09.2005г. е декларира сграда – фитнес център,ново строителство в размер на 2 767 472,68лв, а през декември 2005г. е декларирано и придобиване на земя с площ от 1754кв.м. с отчетна стойност 227 591,99лв. Оспорва се определената данъчна оценка за фитнес центъра по Приложение

№ 2 с което е корегирани коефициента на овехтяване, като същия е преизчислен от 0,98 на 0,965 за 2017г., от 0,975 на 0,96 за 2018г., от 0,97 на 0,955 за 2019г., от 0,965 на 0,95 за 2020г., и от 0,96 на 0,945 за 2021г., като е корегирани е приложеният коефициент за площ преизчислен от 2 247,55кв.м. на 2066,958кв.м., приложен е и коефициент за местоположение от 104,86лв кв.м. а не от 74,90лв. както е бил определян от общинската администрация. Оспорва се определената данъчна оценка на недвижимия имот – земя и сграда въз основа приложените коефициенти. Твърди се, че задълженията се определят от общинската администрация, а задълженото лице не следва да понася неблагоприятни последици при свое добросъвестно поведение, особено при допуснати от общинската администрация грешки и пропуски. Промяната, водеща до увеличаване на данъка и таксата не следва да влияе върху вече упражнени права и задължения в предходен момент, като дружеството не следва да понася и по-тежки последици поради пропуски при изпълнение задълженията на общинската администрация.

Относно ТБО за дълготраен материален актив „Финтес център TheGYM“ определена за периода 2017г.-2021г.

Оспорва се като незаконосъобразен подхода на общинската приходна администрация изразяващ се във възприемане отчетната стойност на фитнес центъра заведена в счетоводството на РЛ при придобиването му, а не отчетната стойност декларирана с корегираща декларация по чл.143МДТ от 2016г., като се позовава на т.7.1. и т.4.3 от Счетоводен стандарт № 16 ДМА и счетоводен стандарт № 36 обезценка на активи.

Твърди се, че неправилно е приета като отчетна стойност стойността при счетоводно завеждане на актива преди преоценката от 2016г., а не върху отчетната стойност, както и неправилно за 2021г. общинската администрация е определила ТБО в промили без да отчита заявеното от РЛ отчитане на база съдове.

Извън това се оспорва като неправилно отхвърленото възражение за изтекла погасителна давност по чл.109 ДОПК относно установените задължения за ДНИ и ТБО за 2017г., като с настоящата жалба възражението се отправя и до съда.

Относно определените с РА задължения за ДНИ за нежилищен имот – земя и обект в сграда, находящи се в [населено място], р-н „О.“, [улица].

Твърди се, че с РА е извършено преизчисление на данъчна оценка поради прилагане коефициент базисна стойност на 1кв.м. въз основа на заявената от лицето конструкция на сграда М3, а не като конструкция тип М1, който е използван от общинската администрация при преизчисляване на данъчната оценка и съобщаване дължимият ДНИ, приложен е и различен коефициент на овехтяване съобразно отчетената конструкция М3, което води до увеличение данъчната оценка. Твърди се, данните са правилно декларирани от ревизираното лице, а определеният в допълнение ДНИ не може да му се вмени във вина, като грешки при определянето му са в резултат на действие или бездействие на общинската администрация. За всички определени с РА задължения за ДНИ и ТБО за 2017г. се поддържа възражение за преклузия за установяването им на основание чл.109 ДОПК, като само на това основание РА следва да бъде отменен.

В рамките на проверката по чл.158 от АПК, счита жалбата за редовна – като подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения. Същата е допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл.156 ал.1

ДОПК, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК. Поради това същата следва да бъде разгледана по същество.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка, съдът съобрази:

Ревизионното производство е образувано въз основа ЗВР от 04.08.2022г. на Е. К., началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания“ дирекция „Общински приходи“ към СО, орган по приходите определен с Разпореждане № СФР20-ВК66-16/16.01.2020г. и Заповед № СОА20-Д09-1072/15.01.2020г. с предмет – установяване задължения за ДНИ и ТБО на притежаваните от „АВЕСТА ТРЕЙД“ АД нежилищни имоти за периода 01.01.2017г.-31.12.2021г.

Изготвен е РД от 07.12.2022г. връчен на дружеството на 15.12.2022г., срещу който е подадено възражение.

Като следствие и от Е. К., началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания“ дирекция „Общински приходи“ към СО и ръководител на ревизията – Н. Х.-С. на длъжност „главен инспектор“, отдел „Ревизии и събиране на вземания“, дирекция „Общински приходи“,СО е издаден оспореният РА, връчен на дружеството на 13.02.2022г.

Като отчете,че директора на дирекция „Общински приходи“ при СО упражнява правомощията на директор на ТД на НАП съобразно чл.4 ал.5 ЗМДТ, а началника на отдел „Ревизии и събиране на вземания“ има качеството на орган по приходите,съобразно чл. 4 ал. 3 ЗМДТ и са надлежно определени със Заповед от 15.01.2020г. на кмета на СО, съдът приема, че ревизионното производство е възложено, образувано и проведено от компетентен орган съобразно препращащата норма на чл.9б ЗМДТ.

Процесният акт е постановен в писмена форма, т.е. в съответствие с изискванията за форма, с ясно изложение на фактически установеното и правно възприетото,т.е. при наличие нормативно изискуемото съдържание и при спазване на производствените правила по чл.9б вр. чл.4 ал.1 ЗМДТ вр. чл.110 и сл. от ДОПК. Всички актове в производство са надлежно връчени на дружеството,като преди издаване на РА е връчен РД с предоставена възможност за възражение. Събраните и приети доказателства са надлежно приобщени в административното производство.

Актът е обжалван по административен ред, изцяло, като с посоченото решение на кмета на СО същият е потвърден изрично,като е налице произнасяне единствено във връзка с имот парцела № М552_050921_10. Т.е. по отношение нежилищен имот – земя и обект в сграда, находяща се в [населено място], [улица]. В останалата част следва да се приеме, че актът е мълчаливо потвърден, в съответствие с чл.155 ал.4 ДОПК,приложим на основание чл.4 ал.1 ЗМДТ.

Във връзка със съответствието на акта с материалния закон:

Периода,попадащ в обхвата на ревизията е 01.01.2017г. – 31.12.2021г.

По силата на чл.4 ал.1 от ЗМДТ установяването на местни данъци се извършва по реда на ДОПК. С оглед възражението на жалбоподателя,че по отношение на установените задължения за ДНИ и ТБО за 2017г. акта е незаконосъобразен на основание чл. 109 ал.1 ДОПК следва да се посочи:

По силата на посочената норма не се образува производство за установяване на задължения за данъци по този кодекс, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена декларация,

или от изтичането на годината, в която са постъпили данни, получени от трети лица и организации, в случаите, когато по този закон не е предвидено подаването на декларация.

Във връзка с определените ДНИ и ТБО за земя и обект в сграда – находящи се на [улица] следва да се посочи, че същите са придобити възмездно и декларирани по реда на отменения чл.17 ЗМДТ през 2005г. Корегираща декларация е подадена по чл.14 от с.з. на 12.12.2026г. след продажба на част от земята. В този смисъл, предвид статута на имота и по силата на посочената уредба – при липса на последващи фактически изменения имащи отношение към данъчната основа, дружеството не е задължено да подава ежегодна декларация като за целите на облагането се ползва неговата данъчна основа определена по реда на чл.19,респ. чл.21 от ЗМДТ. Безспорно е,че за 2017г. няма подавана декларация от дружеството,но такава не следва и да се подава при липса на основание за това. За отчетната 2017г. данните относими към данъчното облагане се определят съобразно предходно подадената декларация/за 2016г./ и при спазване реда на чл.19,респ. чл.21 от с.з.

Задължението за ДНИ възниква с придобиване на имота, установява се въз основа на декларирането му пред общинските данъчни власти и се изпълнява периодично. Не съществува задължение за данъчнозадълженото лице всяка година да подава декларация с цел определяне на данъка или ТБО върху притежавания недвижим имот за съответния данъчен период. Веднъж възникнало и установено, то се дължи за всяка календарна година, докато не настъпи предвиден в правната норма факт, който да го прекрати или измени. При липса на промяна в обстоятелствата, първоначално подадената декларация "замества" декларациите за следващите календарни години.

От своя става ревизионното производство се смята за образувано с връчването на ЗВР на данъчно задълженото лице - вж. решения по адм. дела № 9906/2014 г., № № 392/2015 г., № 9301/2016 г.; № 4742/2017 г.; № 6013/2018 г. и мн. др. а именно – ЗВР от 04.08.2022г. на Е. К., началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания“, връчена на дружеството на 15.09.2022г. В настоящият казус задълженията за ДНИ и ТБО.

Срокът, с оглед разпоредбата на чл.109, ал.1 от ДОПК, е 5-годишен и започва да тече от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се подаде данъчна декларация,респ. за годината за която не е следвало да се подава. Така,независимо дали следва или не следва да се подава декларация за 2017г. срокът започва да тече от 01.01.2018г. и съответно изтича на 31.12.2022г. В този смисъл не може да се приеме,че по отношение задълженията установени за 2017г. акта е постановен в нарушение на чл.109 ал.1 ДОПК..

Успоредно с това и във връзка с установеният ДНИ за нежилищен имот – земя и обект в сграда, находящи се в [населено място], р-н „О.“, [улица] се констатира,че дружеството е подало корегиреща декларация по от 15.03.2017г. с което и в още по-голяма степен, в унисон с гореизложеното следва да се приеме, че давността за установяване публични задължения във връзка с този имот не е настъпила.

Относно установеният данък недвижим имот и такса битови отпадъци:

Във връзка с Във връзка с определените ДНИ и ТБО за земя и обект в сграда – находящи се на [улица]:

Установено и безспорно е,че имотът представлява 1734/1735 ид.ч. равняващи се на 1734кв.м. от УПИ с площ 1754кв.м. заедно с построена в него сграда със застроена площ от 829,40кв.м. представляващ фитнес център с ресторант и

стрелбище. Имота е деклариран с декларация по чл.17 ЗМДТ от 21.09.2005г. и след извършена продажба на част от земята – през 2016г.-с декларация по чл.14 ЗМДТ,видно от която отчетната стойност на земята от 1734/1735 ид.ч. е 225 352,77лв. и сграда с РЗП от 1796,05кв.м. и мазе с площ 451,50кв.м. с отчетна стойност 2 055 100лв. или общо 2 280 452,77лв. Заведен е с партида М552_050921_10.

След анализ на счетоводните документи – оборотни ведомости, инвентарни книги, аналитични оборотни ведомости за синтетична сметка/подметка за ревизирианият период, се установява,че имота-фитнес център е заведен в счетоводна сметка 203 „сгради“ с инв.номер № 6259 с отчетна стойност 3211870 94лв.,а идеалната част от земята – в счетоводна сметка „земи,гори и трайни насаждения“ под инв.ном. 804 с отчетна стойност 225 352,77лв. На тази база и при констатирано различие между декларирана и отчетна стойност на основание чл.21 ЗМДТ е приложена по-високата стойност.

Установено е,че земята попада в строителните граници на СО,поради което и спрямо нея е приложена норма на оценка съобразно чл.13 ал.1 от Приложение № 2 ЗМДТ с посочената формула.

Всъщност и противно на твърденията на жалбоподателя, коефициент за овехтяване не е приложен спрямо земята, а от друга страна – коефициента за местоположение,взет като числител в приложената формула е нормативно определен по чл.13 ал.1 от Приложение № 2 ЗМДТ и като такъв – приложим.

Коефициент за овехтяване е приложен по отношение на сградата – обект – фитнес център с посоченото РЗП,който коефициент също е нормативно заложен съобразно чл.4 от Приложение 2.

В тази връзка и по отношение на недвижимия имот – сграда,следва да се добави още:

С РА са установени различия между коефициентите за овехтяване и площта на сградата с тези,заложен от отдел общински приходи „С. и Т.“тъй като там е прието,че сградата е построена 2008г.,докато в рамките на ревизията и видно от НА същата е построена и въведена в експлоатация през 2005г.,въз основа на което са преизчислени коефициентите.

Така, по отношение на посоченият имот сграда – фитнес е установено разминаване между отчетна и данъчна стойност, като за основа е определена данъчната стойност след приложените коефициенти.

Посоченият имот безспорно е деклариран своевременно от дружеството още през 2005г. Промяната в данъчната основа, извършена в хода на ревизията е оправдана с предходни действия на районната приходна администрация,която неправилно е приложила коефициент за овехтяване и площта на сградата.

По силата на чл.110 ал.2 ДОПК ревизията е съвкупност от действия на органите по приходите, насочени към установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски.

Ноторно е,че задълженията за данъци са законоустановени и техният източник е законът.

В този смисъл правилно и в съответствие с компетенциите си – ревизиращите органи са приложили необходимата корекция,така,че задълженията за данък да бъдат съответни на законово изискуемото. Предходните действия за приходната районна администрация не могат да преклудират дължимостта на публичните задължения.

Успоредно с това обаче и предвид факта, че задълженото лице е действало и

заплатило дължимите публични задължения съобразно указаното му от районната приходна администрация, то към конкретно изчислените задължения следва да се приложи нормата на чл.173 ал.3 ДОПК. Съгласно тази разпоредба - когато задължено лице действа съобразно писмени указания от министъра на финансите, орган по приходите или публичен изпълнител, които впоследствие се окажат незаконосъобразни, начислените лихви вследствие на действията съобразно дадените указания не се дължат, а определената от закона санкция не се налага.

В този смисъл РА следва да се отмени в частта с която върху главницата по задълженията за ТБО и ДНИ е определена лихва. Макар ТБО да е такса по своя характер, а не данък, то унифицираният законовиет режим на определяне на данъчната основа на задължението такса – обуславя прилагане на аналогичен подход и във връзка с установените задължения за лихва за ТБО.

На следващо място - във връзка с определен ДНИ за недвижим имот, находящ се в [населено място], ул. Я. С.:

Процесният РА е обжалван по административен ред и в тази му част, като липсата на произнасяне по конкретно изложените възражения на дружеството, следва да се счете за мълчаливо потвърждаване от Кмета на СО.

Установява се, че имота представлява 14,7% ид.ч. равни на 103,34 кв.м. от УПИ с обща площ 703 кв.м. и търговски обект – магазин с площ от 145,02 кв.м. и прилежащо избено мазе с площ 28,28 кв.м. За имота е подадена корегираща декларация от 15.03.2017 г., като е декларирана земя с отчетна стойност 2 042,13 лв и магазин с отчетна стойност 68 134,03 лв. или общо – 70 176,16 лв. Преди това имота е бил деклариран по чл.14 ЗМДТ от 29.06.2010 г. с 14,70% ид.ч. от земя, магазин с площ 145,02 кв.м. и мазе 28,28 кв.м.

За имота е открита партида M09089-_021227_04.

На база на представени дружеството обяснения се установява, че търговските помещения заедно с идеалните части не могат да бъдат разделени и са отчетно заведени в една сметка 203 "Сгради" с получена при приемо-предаването им стойност.

След анализ на предоставените оборотни ведомости, инвентарни книги, аналитични ведомости за сметка/подсметка за ревизираният период се установява че същият е заведен с инв.номер по посочената подсметка с отчетна стойност 70 176, лв. Не са установени различия във връзка с декларирана и отчетна стойност.

Нормата по която е определена данъчната оценка на земята е тази по чл.13 ал.1 от Приложение № 2 ЗМДТ, като коефициентите са определени на база данните посочени от ревизираното лице в декларацията му. Съответно и за сградата е приложена формулата по чл.4 от същото приложение. Установено е в тази връзка, че коефициента – „базисна стойност на 1 кв.м.“ и коефициента „КО“ изчислени в отдел ОП, - О. и тези определени в настоящото ревизионно производство се разминават, като в отдел О. е приложена БС в размер на 1 лв. и е приета конструкция за магазина М1, а не както е отбелязало задълженото лице в декларацията си по чл.14 – конструкция М3. Като следствие е прието, че коефициента за овехтяване е изчислен върху погрешната основа, като

посочените коефициенти са приложени към конструкцията МЗ.

В унисон с гореизложеното и във връзка със законоустановеността на публичните вземания, следва да се посочи:

Правилно органите по приходите са приложили необходимата корекция, така, че задълженията за данък да бъдат съответни на законово изискуемото. Предходните действия за приходната районна администрация не могат да преклудират последващото им установяване съобразно законово дължимият размер. Успоредно с това обаче и предвид факта, че задълженото лице е действало и заплатило дължимите публични задължения съобразно указаното му от районната приходна администрация/независимо, че същото е декларирало конструкцията в съответствие със закона а тя е била неоснователно променена/ то към конкретно изчислените задължения следва да се приложи нормата на чл.173 ал.3 ДОПК. Съгласно тази разпоредба - когато задължено лице действа съобразно писмени указания от министъра на финансите, орган по приходите или публичен изпълнител, които впоследствие се окажат незаконосъобразни, начислените лихви вследствие на действията съобразно дадените указания не се дължат, а определената от закона санкция не се налага.

В този смисъл РА следва да се отмени в частта с която върху установената главница на публичните задължение са начислени лихви.

Извън конкретно установените специфики и по отношение на установените задължения за ДНИ и ТБО следва да се посочи:

Задълженията за ДНИ възникват ex lege, с осъществяване на визираните в правната норма факти - наличието на определеното в закона качество на обекта и на субекта, както и на изискуемата правна връзка между тях. Жалбоподателят е данъчно задължено лице за заплащане на ДНИ на основание чл. 11, ал. 1 и чл. 12, ал. 1 от ЗМДТ за процесните години, в качеството му на собственик на имоти, за което са подадени декларации по чл. 14 от ЗМДТ.

Съгласно чл.10 ал.1 ЗМДТ с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.

В своята практика /виж Решение № 2165 от 8.03.2022 г. по адм. д. № 6717/2021 г./, чрез референция към предходна своя практика ВАС постановява, че "Данъкът е отношение между държавата или общината и съответния правен субект, носител на законово установена връзка с обекта на облагане. Това отношение винаги е публичноправно. При данъка върху недвижимите имоти данъчното правоотношение възниква и съществува заради

недвижимия имот по смисъла на чл.10 ал.1 ЗМДТ... Следователно правото на собственост е необходима предпоставка, елемент на данъчния фактически състав. Но как се доказва за данъчни цели правото на собственост? С декларация от съответния правен субект и приложен към нея документ за собственост. Съгласно чл. 14 ЗМДТ лицето, което счита, че е придобило право на собственост или ограничено вещо право върху недвижим имот има законовото задължение да подаде декларация. Съгласно чл. 99, ал. 5 ДОПК във вр. с чл. 4, ал. 1 ЗМДТ приемането на декларация може да бъде отказано само ако не е подписана или не е подадена от упълномощено лице или не съдържа данните за идентификация...Следователно за данъчни цели правната връзка между обекта на облагане и субекта се установява въз основа на декларираното от правния субект. Налице е една презумпция за собственост, защото данъчната администрация не извършва проверка за валидността на придобивното основание. Видно от изложеното за данъчни цели правото на собственост, т. е. правната връзка между обекта на облагане и субекта, е необходима предпоставка на данъчния фактически състав, но нейното доказване става с декларацията, която съответния правен субект подава. Промените в правната връзка, която поражда данъчното задължение, за данъчното правоотношение имат значение на нововъзникнало обстоятелство. Те пораждат за задълженото лице задължение за деклариране на тези нови релевантни обстоятелства. "

Като следствие - нормата на чл. 10 ЗМДТ определя данъчния обект - предмета на данъчното облагане с данък върху недвижимите имоти. В разпоредбата законодателят очертава две групи поземлени имоти, които подлежат на облагане с ДНИ в общата хипотеза на посочената правна норма: 1. Поземлени имоти, находящи се в строителните граници на населените места или селищните образувания, във връзка с които законодателят не е дефинирал допълнителни критерии и 2. Поземлени имоти, находящи се извън строителните граници на населените места или селищните образувания, но които следва да отговарят кумулативно и на следните изисквания: 2. 1. да имат според подробен устройствен план предназначението по чл. 8, т. 1 от ЗУТ и 2. 2. да е осъществена и промяна предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.

На първо място спорът се концентрира върху това дали декларираните от жалбоподателя имоти следва да се определят като жилищен или нежилищен, предвид произтичащите от това различни последици при определянето на ДНИ и ТБО с оглед различния начин на определяне на данъчната оценка на имота по чл. 21 от ЗМДТ.

Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗМДТ, данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1 март на същата година. По чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ, данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно

приложение № 2.

Предвид липсата на легална дефиниция на понятията "жилищен" и "нежилищен имот" в ЗМДТ, за изясняване съдържанието на тези понятия, се използват дефиниции на сходни понятия, съдържащи се в други нормативни актове. С оглед на това и в съответствие с разпоредбите на чл. 36, ал. 1 и чл. 37, ал. 1 и 2 от Указ № 833 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове съдържанието на понятието "жилищна сграда" и "жилище" следва да бъде това, което е дадено в разпоредбата на § 5, т. 29 и т. 30 ЗУТ. Това е сграда, предназначена за постоянно обитаване, и се състои от едно или повече жилища, които заемат най-малко 60 на сто от нейната разгъната застроена площ. От своя страна жилището съставлява съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди. С оглед на това именно дадените в двете разпоредби дефиниции са релевантни за определяне на характера на процесния имот. /Така Решение № 9958 от 19.07.2018 г. на ВАС по адм. д. № 14277/2016 г., VII отд./. Процесният имот безспорно по функционалното си предназначение не е пригоден да бъде използван за жилищни нужди и не е деклариран като жилище в декларацията, по която е издаден процесният акт. Начинът на определяне на данъчната оценка на жилищните имоти на предприятията се явява изключение от общия принцип, установен в първата хипотеза на чл. 21, ал. 1 ЗМДТ, като в резултат на това за жилищните имоти се начислява по-нисък данък. Тъй като от установяването на това обстоятелство възникват благоприятни за дружеството правни последици, негова е и тежестта за доказването му. Видно от текста на нормата законодателят допуска предприятията да притежават имоти за жилищни и нежилищни нужди като определя два способа за изчисляване на данъчната основа за ДНИ при двата вида имоти.

Аналогични са разпоредбите при определяне на ТБО. Разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община /НОАМТЦУПСО/ определя данъчната основа за ТБО за имотите на граждани и жилищни имоти на предприятия. Тя се определя пропорционално в промили на база данъчната оценка на имотите, като разпределянето на размера на промила по видове услуги е, както следва: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; 3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. В чл. 26, ал. 1 на същата наредба се определя данъчната основа за ТБО за нежилищните имоти на предприятия. Тя се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, като разпределянето на размера на промила е както следва: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; 3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. Предвид текстовете на цитираните две разпоредби местният законодател в лицето на Столичния общински съвет ясно е

разграничил два метода за определяне на базата при изчисляване на ТБО в зависимост от вида на имота -жилищен или нежилищен.

При разрешаването на настоящия спор следва да се има предвид, че релевантен за определяне на задължението за ДНИ и ТБО обаче е не устройствения статус на един имот, а начинът на използването му. Процесните земи и постройки и не задоволяват жилищни нужди, а имат предназначение съответно на инвестиционното намерение и устройствен статут – земя, фитнес и магазин. В този смисъл същите представляват облагаем обект.

Втория спорен въпрос,който следва да бъде разрешен засяга начина на определяне на данъчната основа – приложима както по отношение задълженията за ДНИ,така и по отношение задълженията за ТБО за ревизирианият период и впоследствие приложен съответен коефициент към нея.

По силата на чл.64 ЗДМТ таксата по чл. 62 се заплаща от лицата по чл. 11 за имотите на територията на общината.

Независимо от нормативното изменение, разпоредбата на чл. 62 ЗМДТ ясно предвижда,че дължимостта на таксата се дължи за извършваните от общината услуги изразяващи се в събиране и транспортиране на битови отпадъци до съоръжения и инсталации за тяхното третиране; третиране на битовите отпадъци в съоръжения и инсталации; поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места и селищните образувания в общината. Тези елементи характеризират таксата като трикомпонентна,респ. при преценка дължимостта и следва да се установи дали действително са осъществявани и предоставяни от общината посочените услуги.

Между страните не е спорно а и от доказателствата по делото се установява,че имотите,обект на ревизията попадат в границите,в които се осъществява организирано сметосъбиране и сметоизвозване,/видно от приложените заповеди на кмета на СО и данни от инспектората на СО/,сключени са надлежни договори за възлагане на обществена поръчка за предоставяне услугата в изпълнение на които са налице и съставени протоколи – ежедневни и обобщени -месечни за извършената дейност, актове за установяване извършените и подлежащи на заплащане дейности по сметосъбиране и сметоизвозване/транспортиране в предходната редакция на нормата/,както и са налице фактури отразяващи заплащането на извършените услуги.

Успоредно с това – налице са и договори относно предоставяне услугата по обезвреждане битови отпадъци въз основа на които са изготвени и подписани месечни актове за приемане и съхранение на безопасни отпадъци,обезвреждането им чрез обработка,сепариране, депониране,съхраняване и прочее.

Налице са и доказателства за извършени и заплатени разходи по поддържане чистотата на териториите за обществено ползване чрез предоставени писма, картони, справки и др. от дирекция Финанси на СО.

На тази база следва да се приеме, че въпросните услуги действително се предоставят от СО, поради което и таксата за заплащането им е дължима от лице имащо качество собственик на недвижим имот, каквото е жалбоподателя. Успоредно с това безспорно се установява, че за ревизираните периоди дружеството не е подавало декларация по чл. чл.23 ал.1 и молби по чл.24 ал.1 от Наредбата, какъвто е правния инструментариум за отпадане или намаляване дължимият размер на таксата по отделните и компоненти.

По своята същност земята е неамортизируем актив и като такъв за да промени стойността си следва да претърпи обезценка. Такава не е осъществена, като видно от данните по делото земята на дружеството е заведена с една отчетна стойността за всички ревизирани години – периоди в обхвата на ревизията. Правилно в тази връзка е отчетено, че съгласно чл.19 ЗМДТ данъка се определя върху данъчната оценка по чл.10 ал.1 от с.з. към 1 януари за годината за която се дължи.

Съгласно чл.67 ал.2 ЗМДТ, размерът на таксата за битови отпадъци за всяко задължено лице е сумата от размера на таксата за всяка услуга по чл. 62, която се определя, като разходите за сметка на таксата за битови отпадъци за текущата година от план-сметката, формирани по реда на чл. 66, ал. 13 за всяка услуга по чл. 62, се разпределят, като се приложи съответният начин за изчисление в зависимост от приетите от общинския съвет основи за услугите по чл. 62.

Спорен по делото е начина на определяне на основата към която следва да се приложат иначе правилно посочените промили.

Съгласно чл.19 от закона данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1 март на същата година, като не е налице промяна на данъчната оценка, съобразно ал.2 на посочената норма.

По силата на чл.20 от ЗМДТ данъчната оценка на недвижимите имоти на гражданите се определя от служител на общинската администрация по норми съгласно приложение № 2 в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и овехтяването и се съобщава на данъчно задължените лица.

При установен нежилищен характер на имотите, приложимо е правилото на чл.21 от с.з. съгласно което като данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията се определя по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2.

Приложим към определяне данъчната основа за земята е режима по чл. 13, а за сгради по чл.4 от Приложение № 2 към ЗМДТ

Посоченият извод се подкрепя като правилен на база анализираната и представена счетоводна ведомост. Съгласно пар.1 т.17 от ДР на ЗМДТ отчетна стойност е стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане. Конкретните данни за счетоводната

стойност на имота е приета въз основа именно счетоводното завеждане на посочените активи и като такива е коректно възприета.

В този смисъл правилно и като следствие именно от действията на дружеството, органите по приходите са приели тази стойност за отчетна и при съпоставка с данъчната оценка са я приложили,като по-висока измежду двете.Посочената норма предвижда възможност за преоценка на актива,каквато не е извършена от дружеството. В този смисъл и правилно посочената счетоводна стойност е приложена за целият ревизиран период и върху нея е определен размерът на дължимият данък и такси.

Във връзка с определената ТБО следва да се посочи още,че за изчисляване размера на задължението са възприети относимите решения на СОС за изчисление на таксата по отделните и компоненти и в тази връзка не е налице спор между страните.

Поради изложеното следва да се приеме, че оспореният акт е правилен и законосъобразен,респ. оспорването срещу него следва да се отхвърли, с изключение на установените задължения за лихви за ДНИ и ТБО.

С оглед изложеното процесният РА следва да се отмени в частта с която са установени задължения за лихви върху установеният размер на задълженията за ДНИ и ТБО,както следва:

Във връзка с нежилищен обект, находящ се в [населено място], с адрес - [улица], представляващ „сграда – Фитнес Център“ следва да се отмени установеното задължение за довносяне на лихви в размер на 38,95лв. върху дължимата ТБО и в размер на 596,38лв. върху дължимият ДНИ.

Във връзка с нежилищен обект, находящ се в [населено място], с адрес бул. Я. С.“ № 42, представляващ „сграда – Магазин“ следва да се отмени установеното задължение за довносяне на лихви върху ТБО в размер 7 176,74лв. и в размер на 3 324,95лв. върху дължимият ДНИ.

При този изход от спора ответника основателно претендира съдебно деловодни разноски, но неоснователно иска присъждането им в размер на 9664.88лв. на основание чл.161 ал.1 изр.второ ДОПК, съгласно чл.7 ал.2 т.5 вр. чл.8 от Наредба № 1/2004г.

С решение от 25 януари,2024г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ЕСLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови,че член 101, параграф 1ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се считан обвързан от

минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

В настоящият казус нормата на чл.161 ал.1 изр.второ от ДОПК, на която се позовава ответника към претенцията си за разноси, цели да създаде равнопоставеност между приходната администрация и адвокатите предвид материалният интерес на спора. В този нормативите по Наредба № 1/2004 не следва да се прилагат без конкретна обосновка, както спрямо адвокатите, така и спрямо ответника - приходната администрация. Конкретни съображения как и защо е формирана тази себестойност на труда, обективиран в процесуалното представителство на ответника – липсва.

Практиката на СЕС е ясна, недвусмислена и императивна и поражда задължение за националният съдия за произнасяне в унисон с нея, независимо от това дали е възражение за прекомерност, най-малкото защото по същество СЕС постановява, че тази Наредба, предвид антиконкурентната и същност не може и не следва да бъде годин, обвързващ съда, норматив за присъждане на възнаграждение за процесуално представителство. Водещи са себестойността на труда и свободата на договаряне.

Отчитайки, че юрисконсултите не осъществяват самостоятелно и по занятие, а в полза на, от името на и по силата на трудов договор, процесуално представителство, съдът счита, че приложими са нормативите по Наредбата за правната помощ.

ВАС в своето тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010г. по т.д. № 5/2009г. е имал възможност да постанови, че:

„За разлика от неравнопоставеността на страните в производството по издаване на административния акт с оглед характера на материалното административно правоотношение на власт и подчинение, в съдебния процес те имат равни процесуални права и съответно задължения, включително за разноси....

Правоотношението между юридическото лице и юрисконсулта е неотнормирано към правото на присъждане на разноси. Отговорността за разноси е гражданско облигационно правоотношение, което произтича от процесуалния закон и е уредено в него. Прилагайки субсидиарно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, съдът присъжда адвокатско възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин едноличен административен орган.“ ..

Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 24 изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на ответника следва да се присъди сумата от 360лв. към които при отчитане материалният интерес на спора съобразно вр.чл.25 ал.2 да се прибави максимално допустимото увеличение от 180лв или общо 540лв.

От своя страна, жалбоподателят има право на разноси съобразно отменителната част на настоящото решение засягаща установеното задължение

за довносяне на лихви в размер на 38,95лв. върху дължимата ТБО и в размер на 596,38лв. върху дължимият ДНИ във връзка с нежилищен обект, находящ се в [населено място], с адрес - [улица], представляващ „сграда – Фитнес Център“, както и установеното задължение за довносяне на лихви върху ТБО в размер 7 176,74лв. и в размер на 3 324,95лв. върху дължимият ДНИ във връзка с нежилищен обект, находящ се в [населено място], с адрес бул. Я. С.“ № 42, представляващ „сграда – Магазин“

Същите са поискани своевременно, като доказателство за извършването ми са представени договор за правна защита и съдействие, фактура и банково платежно нареждане за претендираната сума от 2200лв, и документ за внесена държавна такса в размер на 50лв. От страна на ответника не е направено възражение за прекомерност в която хипотеза съдът да подложи на анализ, както начина на определяне на адвокатското възнаграждение, респ. да бъде преценено дали е антиконкурентна договорка основана на нормативите по Наредба № 1/2004г., така и евентуалната не/съразмерност с отменената част от акта, поради което и претенцията се явява безспорна следва да бъде присъдена така, както е поискана.

С оглед изложеното и на основание чл.172 ал.2 предл.второ и четвърто от АПК, Административен съд София – град,74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ РА № СФД23-РД77-8/06.02.2023г. издаден от Е. К. ,в качеството му на орган, възложил ревизията и Н. Х. – С., ръководител на ревизията, потвърден мълчаливо и с решение № СОА23-РД28-19/28.04.2023г. на кмета на СО, **В ЧАСТТА** с която върху установеният размер на задълженията за ДНИ и ТБО са установени и начислени задължения за лихва върху дължимата главница в общ размер на 11 137,02лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Авеста Трейд“ АД,[ЕИК] срещу РА № СФД23-РД77-8/06.02.2023г. издаден от Е. К. ,в качеството му на орган, възложил ревизията и Н. Х. – С., ръководител на ревизията, потвърден мълчаливо и с решение № СОА23-РД28-19/28.04.2023г. на кмета на СО, в останалата му част.

ОСЪЖДА „Авеста Трейд“ АД,[ЕИК] да заплати на кмета на Столична община сумата от 540/пет стотин и четиридесет/ лева съдебно-деловодни разноски.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на „Авеста Трейд“ АД,[ЕИК],седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.1 сумата от 2250 /две хиляди,двеста и петдесет/лева съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: